

Yâ Rab Bu Uğursuz Gecenin
Yok mu Sabâhı?

Mehmet Âkif Ersoy

Yâ Rab Bu Uğursuz Gecenin Yok mu Sabâhı? — Mehmet Âkif Ersoy

İlk yayın: Safahat 3. kitap Hakkın Sesleri (1913); şiirin altında: 28 Mart 1329 (10 Nisan 1913)

Mehmet Âkif Ersoy 1936 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

[https://tr.wikisource.org/w/index.php?](https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Ya_Rab_Bu_Uğursuz_Gecenin_Yok_Mu_Sabahı%3F&oldid=171093)

[title=Ya_Rab_Bu_Uğursuz_Gecenin_Yok_Mu_Sabahı%3F&oldid=171093](https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Ya_Rab_Bu_Uğursuz_Gecenin_Yok_Mu_Sabahı%3F&oldid=171093)

(revizyon 171093). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

“İçimizdeki beyinsizlerin işledikleri yüzünden, bizi helâk eder misin, Allah’ım?” (A’râf Sûresi, 155)

Yâ Râb, bu uğursuz gecenin yok mu sabâhı?
Mahşerde mi bîcârelerin, yoksa felâhı!
Nûr istiyoruz... Sen bize yangın veriyorsun!
Yandık diyoruz... Boğmaya kan gönderiyorsun!
Esmezse eğer bir ezelî nefha, yakında,
Yâ Rab, o cehennemle bu tûfan arasında,
Toprak kesilip, kum kesilip Âlem-i İslâm;
Hep fişkırarak yerlerin altındaki esnâm!
Bizâr edecek, korkuyorum, Ceddi Hüseyin'i,
En sonra, salîb ormanı görmek Haremeyn'i!...
Bin üç yüz otuz beş senedir, arz-ı Hicaz'ın
Âteşli muhitindeki sûzişli niyâzın
Emvâci hurûş-âver olurken melekûta?
Çan sesleri boğsun da, gömülsün mü sükûta
Sönsün de, İlâhî, şu yanan meş'al-i vahdet,
Teslis ile çöksün mü bütün âleme zulmet?
Üç yüz bu kadar milyonu canlandıran îman
Olsun mu beş on sersemin ilhâdına kurban?
Enfâs-ı habisiyle beş on rûh-u leimin,
Solsun mu o parlak yüzü Kur'an-ı Hakim'in?
İslâm ayak altında sürünsün mü nihâyet?
Yâ Rab, bu ne hüsrandır, İlâhî, bu ne zillet?
Mazlûmu nedir ezmede, ezdirmede mânâ?
Zâlimleri adlin, hani öldürmedi hâlâ!
Cânî geziyor dipdiri... Can vermede mâsûm!
Suç başkasınıdır da niçin başkası mahkûm?

Lâ yüs'ele binlerce sual olsa da kurbân;
İnsan bu muammalara dehşetle nigh-bân!

Eyvâh! Beş on kâfirin îmanına kandık;
Bir uykuya daldık ki: cehennemde uyandık!
Mâdâm ki, ey adl-i İlâhi yakacaktın...
Yaksaydın a mel'unları... Tuttun bizi yaktın!
Küfrün o sefil elleri âyâtını sildi:
Binlerce cevâmi' yıkılıp hâke serildi!
Kalmışsa eğer bir iki mâbed, o da mürted:
Göğsündeki haç, küfrüne fetvâ-yı müeyyed!
Dul kaldı kadınlar, babasız kaldı çocuklar,
Bir giryede bin ailenin mâtemi çağlar!
En kanlı şenâatle kovulmuş vatanından,
Milyonla hayâtın yüreğinden gidiyor kan!
İslâm'ı elinden tutacak, kaldıracak yok...
Nâ-hak yere feryâd ediyor: âcize hak yok!
Yetmez mi musâb olduğumuz bunca devâhi?
Ağzım kurusun... Yok musun ey adl-i İlâhî!